

Arrest

nr. 208 663 van 3 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. BRIJS
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. NACHTERGAELE *loco* advocaat B. BRIJS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.H. (...), bent een Afghaanse burger van Hazara origine. U bent een 36-jarige sjjiitische moslim en getrouwd met F.E. (...) met wie u twee minderjarige kinderen heeft. Uw moedertaal is Dari. U bent afkomstig uit het dorp Karez van het district Khas Uruzgan gelegen in de provincie Uruzgan. U verbleef daar van uw geboorte tot uw dertien jaar, waarna u samen met uw familie naar Iran verhuisde. Uw vader, die een commandant was bij de Hezb-i Wahdat partij, keerde in 1377 (1998) terug naar Afghanistan om tegen de taliban te vechten. Sindsdien hebt u geen nieuws meer van hem. In 1999 volgde u zelf een training van drie maand bij Sepah, de Iraanse Revolutionaire Garde. Hierdoor kreeg u een verblijfstitel die u zes jaar lang kon verlengen. U hebt nooit deelgenomen aan buitenlandse missies voor deze Sepah. In 2006, nadat uw verblijfskaart verviel, werd u voor de eerste keer teruggestuurd naar Afghanistan. U bleef drie dagen bij uw vriend in Herat. Daarna keerde u terug naar Iran waar u

illegaal verbleef. Op 16 augustus 2015 werd u voor de tweede keer gerepatrieerd naar Herat. U bleef vijf à zes dagen in Herat bij dezelfde vriend. Vervolgens ging u naar uw geboortedorp Karez in Uruzgan om de gronden van uw vader te verkopen om zo een business op te kunnen starten in Afghanistan en zich daar te vestigen. Uw vader had vóór jullie verhuis naar Iran deze gronden aan iemand genaamd S.K. (...) toevertrouwd. Terug in uw geboortedorp kwam u geen bekende gezichten tegen. Vervolgens ging u naar een omliggend dorp genaamd Kundalan waar uw vader een vriend had genaamd M.N. (...). U vertelde hem dat u de gronden van uw vader terug wilde krijgen. Van hem vernam u dat S.K. (...) niet meer leefde. Uw gronden zouden in handen van zijn zoon zijn, S.M.A. (...). M.N. (...) legde u uit dat A. (...) linken zou hebben met de taliban. Hij stelde u voor dat hij samen met andere dorpschefs met hem ging spreken. Toen ze naar A. (...) gingen om dit te bespreken zou hij echter beweerd hebben dat uw vader deze gronden aan zijn vader had verkocht. Hij zou deze dus niet meer willen afstaan. Hij zou ook kwaad geworden zijn op de dorpschefs omdat ze hem niet geloofden. De volgende dag kregen jullie het nieuws dat A. (...) de taliban zou verwittigd hebben en dat de taliban u zouden zoeken omdat u de zoon van een voormalige Hazara-commandant bent die in het verleden tegen de taliban vocht. Hierop vluchtte u weg naar uw oom die in Ghazni woonde. Vandaar ging u naar Kabul waar u een vlucht naar Herat nam. U wilde terug naar Iran. Onderweg naar Mashad veranderde u echter van gedacht en besliste u om samen met uw gezin naar Europa te vluchten. U ontmoette uw gezinsleden in Teheran waar jullie aan jullie reis naar Europa begonnen. Jullie raakten elkaar kwijt aan de grens tussen Iran en Turkije. Zo kwam u na een reis van 40 à 45 dagen enkel met uw nu dertienjarige zoon A. (...) (O.V. ° 8.149.969) in België aan waar u op 23 oktober 2015 asiel aanvraagde. In België vernam u dat uw echtgenote, dochter en broer opgepakt werden door de Iraanse politie en teruggestuurd werden naar Herat. In Herat bleven ze een week bij haar tante waarna uw vrouw en dochter terug naar Iran gingen. Uw broer zou momenteel bij uw oom in Pakistan wonen.

Bij terugkeer vreest u de taliban die u zoeken wegens uw conflict met A. (...) en wegens het verleden van uw vader. Bovendien voelt u zich als Hazara niet veilig in Afghanistan.

Ter staving van uw asielverzoek legde u de volgende documenten neer: uw vervallen verblijfskaart uit Iran en die van uw zoon, de kopieën van de verblijfskaarten van uw echtgenote en uw dochter uit Iran, uw lidkaart van Hezbi Wahdat, uw huwelijksakte, het legalisatiedocument van uw huwelijk, een foto van uw trouwdag, de taskara van uw echtgenote en de vertaling daarvan, de geboortecertificaten van uw kinderen en de documenten van de Iraanse Opvoedingsdienst m.b.t. de gezondheidstoestand van uw kinderen, een brief van uw maatschappelijk assistent van het OCMW en een brief van uw werkgever in België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Het CGVS hecht geen geloof aan uw bewering vervolgd te worden door de taliban omdat u de gronden van uw vader opeiste die hij meer dan twintig jaar geleden aan iemand in uw geboortedorp had toevertrouwd. Dat uw gronden in beslag werden genomen is mogelijk in de context van Afghanistan waarin dergelijke landconflicten immers vaak voorkomen. Er dient echter opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk maakte hierdoor vervolging of ernstige schade te riskeren aangezien er geen geloof wordt gehecht aan de problemen die u hierdoor met de taliban zou kennen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat dit landconflict geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep). Uit uw verklaringen blijkt immers dat dit conflict van louter interpersoonlijke aard is en uit economische redenen ontstaan is. De voornaamste reden waarom dit conflict is ontstaan, is immers omdat A. (...) uw gronden verder wilde gebruiken zonder ervoor te moeten betalen. Uw etniciteit als Hazara was niet de voornaamste reden waarom A. (...) u bedroog. Hij heeft bovendien niet enkel uw grond maar ook stukken grond van andere mensen in beslag genomen (CGVS p. 14). Dit bevestigde u zelf ook. Als u een Oezbeek was of een Turkmeen in plaats van een Hazara zou hetzelfde conflict ook ontstaan kunnen zijn, zo blijkt uit uw eigen verklaringen (CGVS p. 15). Aldus gaat het hier louter om een conflict van financiële aard en zou uw vijand de taliban louter gebruikt hebben om zijn doel te bereiken, namelijk u verhinderen uw gronden weer te claimen, zoals u zelf ook stelde (CGVS p. 15).

Echter dient te worden opgemerkt dat u de bedreigingen die u omwille van dit conflict kreeg door de taliban niet aannemelijk maakte. Nadat u uw land heeft opgeëist van A. (...) zou hij de taliban hebben gewaarschuwd. De volgende dag kreeg u te horen dat de taliban u zochten en van plan waren om u iets aan te doen. Hierop verliet u het dorp samen met de zoon van de moellah die u geholpen heeft, D.M. (...). Hij bracht u naar uw oom in Ghazni. Daar belde hij zijn vader die echter niet opnam. Daarna belde hij zijn moeder en hoorde dat de taliban zijn vader meegenomen hadden omdat hij u had geholpen, een dag lang gefolterd hadden en nadien vrijgelaten hadden. Hierop keerde D.M. (...) terug naar het dorp.

Verdere informatie over deze feiten kon u echter niet bieden. U belde de zoon van de moellah immers slechts één keer op, de dag na deze feiten. In dat éne telefoongesprek dat u had met de zoon van deze moellah kreeg u te horen dat de taliban u in verschillende dorpen aan het zoeken waren. Hierover kon u opmerkelijk genoeg geen verdere informatie geven. U belde immers maar voor tien minuten omdat het duur was, zo gaf u als uitleg. U vroeg enkel naar hun gezondheid. U had dus ook geen enkele concrete informatie over hoe of waar precies de taliban naar u zouden zoeken, of wie precies van de taliban naar u op zoek was (CGVS p. 12). Dat u deze persoon opbelde maar geen details van deze feiten vroeg is in dit geval zeer opmerkelijk en komt niet overeen met uw beweerde vrees. Iemand zoals u die plots hoort dat hij levensgevaar loopt omdat een gewapende groep hem ineens zou zoeken zou toch nog andere manieren zoeken om informatie te krijgen over hoe en door wie hij gezocht wordt. Dat u slechts één telefoongesprek deed met deze persoon en verder niets meer ondernam om hierover meer te komen weten verlaagt de geloofwaardigheid van deze bedreigingen. Daarenboven is het eveneens eigenaardig dat u geen rechtstreeks contact opnam met de moellah die door de taliban was vastgehouden, ondanks het feit dat dit verwacht zou worden gezien hij louter omwille van het feit dat hij u wilde helpen toch mishandeld zou zijn. Dat u hem niet eens belde, terwijl hij een privé-telefoon blijkt te hebben is zeer eigenaardig (CGVS p. 12). Ten slotte dient de ernst en de omvang van deze bedreigingen gerelativeerd te worden. Er is immers na dit incident, in twee jaar tijd, geen enkele indicatie geweest dat de taliban nog van plan zouden zijn om u te vervolgen.

Deze dreigingsfeiten zijn hoe dan ook niet van dien aard dat u in heel Afghanistan gezocht zou worden door de taliban, voor zover hier geloof aan kan worden gehecht. U gevraagd of de taliban u nog steeds zoeken, beaamde u dit. Echter stelde u ook dat ze u niet 7/24 zoeken. U zou wel gevonden kunnen worden als u terug naar uw geboorteregio ging, zo beweerde u zelf (CGVS p. 12). Aldus zou het ook enkel gaan om een lokaal probleem. Uit uw verklaringen afgelegd tijdens uw gehoor op het CGVS blijkt dat u buiten uw geboorteregio Uruzgan een veilig en redelijk intern vluchtalternatief heeft in de stad Herat, hetgeen los van de geloofwaardigheid van deze dreigingsfeiten het risico op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie bij terugkeer hoe dan ook minimaliseert.

Bij het beoordelen van uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan hield het CGVS eveneens rekening met andere aspecten zoals het profiel van uw vader als ex-commandant bij Hezb-i Wahdat, uw lidmaatschap bij dezelfde partij, uw training bij Sepah in Iran en ook met uw etnische identiteit als Hazara. Er werd echter geconcludeerd dat geen van deze elementen volstaan om aan te tonen dat u bij terugkeer een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. Dat uw vader een jihadi-commandant was die twintig jaar geleden verdween tijdens gevechten in Uruzgan met de taliban toont in casu geen actuele vrees voor vervolging aan. Ondertussen is de situatie in Afghanistan op vele vlakken veranderd. Immers werd het oude talibanregime in 2001 verdreven uit Afghanistan en zijn de actuele taliban niet meer noodzakelijk gelinkt aan dit oude talibanregime. U weet ook niet wie van de taliban verantwoordelijk zou zijn voor de verdwijning van uw vader destijds, en wat er eigenlijk gebeurd is met uw vader blijft onduidelijk (CGVS p. 6).

Uw profiel als lid van de partij Hezb-i Wahdat dient ook gerelativeerd te worden. U verklaarde immers zelf ook dat u automatisch lid werd omdat uw vader lid was en dat u nooit echt betrokken was in die partij. Uw lidmaatschap was louter op papier en zelf was u nooit actief voor deze partij (CGVS p. 13-14). Hezb-i Wahdat is bovendien een democratische politieke partij in het huidige Afghanistan. De vicepresident behoort ook tot deze partij. Dat u in Iran een training van drie maanden volgde bij 'Sepah' is ook niet voldoende om aan te tonen dat u bij terugkeer naar Afghanistan, meer specifiek naar de stad Herat, een risico op vervolging of ernstige schade zou lopen. Deze korte opleiding van drie maand, die u dan ook niet afmaakte, dateert van 1999-2000. In tegenstelling tot uw initiële bewering dat u samenwerkte met 'Sepah', hebt u na de opleiding niets meer te maken gehad met de 'Sepah', zo blijkt verder uit het gehoor op het CGVS (CGVS p. 7, 9). U liet al voor het einde van de opleiding weten dat u geen buitenlandse missies wilde doen. Hiermee hielden ze ook rekening. U werd nooit naar het buitenland gestuurd en werd ook nooit naar Afghanistan gestuurd om daar te gaan vechten zoals anderen (CGVS p. 10). Het verblijfsstatuut dat u omwille van uw opleiding kreeg werd dan ook na enige tijd geannuleerd. Aldus is er weinig kans dat iemand in Afghanistan zelfs maar van deze training die u jaren geleden in Iran volgde op de hoogte zou zijn.

Tot slot verklaarde u ook dat u niet wilde terugkeren naar Afghanistan omdat de Afghaanse staat de sjiitische Hazara's zou discrimineren omdat het een Pashtoun-staat zou zijn. Bovendien zouden de taliban u als doelwit beschouwen omdat u een Hazara bent. Uit objectieve informatie blijkt echter dat, hoewel er nog sprake kan zijn van discriminatie van Hazara, er helemaal geen sprake is van groepsvervolging van de sjiitische Hazara's in Afghanistan, noch door de staat noch door de taliban. Sinds de val van de taliban hebben de Hazara's immers vertegenwoordigers zowel op nationaal als op lokaal niveau. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er zich in Afghanistan wel recent incidenten hebben voorgedaan tussen taliban en Hazara maar dat dit steeds afhankelijk was van bepaalde lokale gebeurtenissen (landeninformatie nr. 1). Zo zijn er ontvoeringen geweest van per bus reizende Hazara

in bepaalde regio's door de taliban. Echter blijkt ook uit de bijgevoegde objectieve informatie dat er bij deze ontvoeringen andere redenen meespeelden waarom deze personen werden meegenomen. Zo ging het vaak om mensen die samenwerkten met de Afghaanse autoriteiten of met buitenlanders, en was hun etnische origine/religieuze achtergrond niet de reden voor de ontvoering. Daarnaast hebben zich ook aanslagen voorgedaan in enkele steden waarbij voornamelijk Hazara-slachtoffers zijn gevallen. Deze aanslagen waren meestal gericht tegen grote bijeenkomsten en werden meestal opgeëist door ISKP (Islamic State Khorasan Province). Hoewel zij hierbij expliciet vermeldde sjiitische bijeenkomsten te viseren blijkt niet uit de beschikbare informatie dat er een sprake is van algemene vervolging van Hazara. Bovendien is ISKP slechts in een beperkt aantal regio's in Afghanistan aanwezig.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen in de zin artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De problemen die u in Iran kreeg omwille van uw illegaal verblijf zijn in casu niet relevant voor het beoordelen van uw vrees bij terugkeer. Uw vrees wordt immers beoordeeld ten opzichte van het land waarvan u de nationaliteit bezit, in casu Afghanistan.

Volledigheidshalve dient te worden toegevoegd dat er geen geloof wordt gehecht aan uw bewering dat u uw echtgenote, dochter en broer kwijtraakte aan de grens tussen Iran en Turkije. Zo legde u hierover vage verklaringen neer. Jullie zouden elkaar kwijtgeraakt zijn omwille van schoten die gelost werden en de paniek die als gevolg ontstond. Gevraagd wat u deed nadat u hen kwijtraakte, antwoordde u dat u samen met uw zoon nog tien à twaalf uur wandelde en de nacht doorbracht in het huis van de smokkelaar. Gevraagd wat u verder deed, beschreef u de rest van uw reisweg van 40 à 45 dagen. Gevraagd nogmaals wat u dan in die tijd gedaan heeft om uw familieleden terug te vinden, antwoordde u dat u onderweg geen gsm bij had. U hebt uw familie dus niet kunnen bellen tot uw aankomst in België. Echter wachtte u tot na een week na uw aankomst in België om uw familieleden te bellen om te weten waar ze zouden zijn en of ze nog leefden, hetgeen de geloofwaardigheid van dit relaas in het gedrang brengt. Tijdens uw gehoor afgelegd op 31 oktober 2015, dus een week na uw aankomst in België, liet u de asielautoriteiten immers weten dat u geen nieuws had van uw gezinsleden (zie DVZ Verklaring vraag 15a). Dus hebt u uw familie pas na een week in België gecontacteerd. Zo zou u dan uw schoonvader gecontacteerd hebben en vernomen hebben dat uw vrouw, broer en dochter teruggestuurd werden naar Afghanistan waar ze een week bij haar tante in Herat logeerden. Dan zouden ze terug zijn gekeerd naar Iran. Dat u zo lang wachtte om nieuws te krijgen over uw gezinsleden die u plots kwijtraakte toen jullie onder vuur werden genomen ondermijnt de geloofwaardigheid ervan in ernstige mate. U moest immers na dit incident nog 40 à 45 dagen reizen tot u België bereikte. Bovendien had u uw zoon mee die ook deze gebeurtenis meemaakte en met de vraag moest leven of zijn moeder en zus nog leefden. U kon nochtans andere manieren vinden om uw gezinsleden te proberen te bereiken. Zo bleef u onderweg acht à negen dagen in Istanbul, in een grote stad waar u ook andere mogelijkheden kon benutten zoals proberen bellen via telefoonwinkels. Hierop haalde u aan dat u niet naar buiten mocht gaan van de smokkelaar. U zou echter met heel veel andere mensen in één appartement hebben verbleven. Gevraagd waarom u niemand van hen om hulp vroeg, antwoordde u vaagweg dat u meerdere keren uw best deed. U zou het hen gevraagd hebben maar ze zouden geen antwoord hebben gegeven. Bovendien had u ook nog in een van de Europese landen die u onderweg passeerde naar België een telefoontje kunnen doen met uw familie of dit op zijn minst kunnen proberen. U was toen immers niet meer opgesloten. Dat u dan tot in België en dan ook nog een week na aankomst in België wachtte om uw familie op te bellen is in casu zeer bevreemdend (CGVS p. 5-6). Gelet op het bovenstaande kan er geconcludeerd worden dat uw verklaringen met betrekking tot uw reisomstandigheden bedrieglijk zijn. Dit element heeft een negatieve impact op uw algemene geloofwaardigheid.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen in de zin artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Herat te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Herat via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De provincie Herat behoort tot de westelijke regio van Afghanistan en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. Het geweldsniveau en de impact van het conflict in de stad Herat is verschillend van de rest van de provincie Herat. Opstandelingen zouden er slechts in beperkte mate aanwezig zijn. Herat-stad staat onder de controle van de Afgaanse overheid. Het geweld dat er plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er aanslagen plaats gericht tegen "high profile" doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd werden. Herat-stad kent voorts een toenemend probleem van criminaliteit. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de stad

bleek een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Herat. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Herat. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Herat vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u en uw echtgenote over een netwerk beschikken dat bewezen heeft jullie te willen en kunnen helpen. Uzelf verbleef immers twee keer nadat u gerepatriëerd werd uit Iran bij uw vriend A.Z. (...) in Herat, die zelf ook net als u gerepatriëerd werd uit Iran. Hij vestigde zich dan in Herat waar hij een business opstartte (CGVS p. 12-13). Tussen beide keren dat u werd teruggestuurd verliepen overigens negen jaar, toch kon u na al die tijd nog rekenen op hulp van deze vriend, wat nogmaals bevestigt dat u een sterk netwerk heeft in Herat. Op het openbare gedeelte van uw Facebookprofiel werd ook vastgesteld dat u ook nog andere vrienden heeft uit Herat, zoals H.H. (...) met wie u nog steeds in contact blijkt te zijn op Facebook (landeninformatie nr. 2). Hij blijkt bovendien een politieagent te zijn bij de Afghaanse Nationale Politie, hetgeen uw toegang tot mogelijke beschermingsmechanismen in Herat zou vergemakkelijken in vergelijking met een doorsnee Afghaan zonder kennissen bij de overheid.

Bovendien heeft uw echtgenote familieleden in Herat. Haar familie die uit Ghazni afkomstig zou zijn zou omwille van de oorlog verhuisd zijn naar Herat, waar uw echtgenote ook geboren werd. Nadat ze enkele jaren in Herat woonden zouden ze naar Iran verhuisd zijn. U verklaarde ook dat ze na haar repatriëring naar Afghanistan een week lang bij haar tante logeerde (CGVS p. 6). Uw echtgenote is dan teruggekeerd naar Iran. De voornaamste reden hiervoor was dat ze het als alleenstaande vrouw moeilijk vond om daar te wonen. Ze moest toen immers naast jullie dochter ook nog voor uw zieke broer zorg dragen. Deze moeilijkheden hadden dus betrekking op de omstandigheden van toen waarin ze als alleenstaande vrouw in Herat moest leven en zijn niet van toepassing op een situatie waarin u bij uw gezin zou leven. Bovendien woont uw zieke broer ondertussen bij uw oom in Pakistan en is hij dus niet meer ten laste van u bij terugkeer naar Herat. De tante van uw echtgenote en diens man die dan onderdak hebben geboden aan uw echtgenote, uw dochter en uw broer zouden jullie ook kunnen helpen om jullie te vestigen in de stad Herat. U hebt hoe dan ook geen elementen aangehaald die zouden aantonen dat u toch niet geholpen zou worden.

Daarenboven bent u een gezonde, geletterde volwassene man die ook de lingua franca van de stad spreekt namelijk Dari. Uw kinderen en uw echtgenote spreken ook deze taal. U hebt ook jarenlange werkervaring. U slaagde er in om in een kwetsbare situatie als migrant zonder wettig verblijf in Iran werk te vinden en uw gezin te onderhouden. Ook in België hebt u uw zelfstandigheid getoond door in korte tijd Nederlands te leren en werk te vinden in een supermarkt. Het is dan ook niet onredelijk om te verwachten dat u dezelfde zelfredzaamheid verder toont in het land waarvan u de nationaliteit heeft en waar u nodige contacten heeft die u in contact zouden kunnen brengen om werk te vinden.

Bovendien had u, nadat u de tweede keer gedeporteerd werd naar Afghanistan, toen al de intentie om zich te settelen in Afghanistan. U wilde daar immers een zaak opstarten en wilde niet meer terug in de illegaliteit wonen in Iran (CGVS p. 11). Dat u de laatste twintig jaar in Iran woonde maakt in uw geval uw terugkeer naar Herat niet onredelijk. U bent voldoende in contact gebleven met Afghanistan en met de Afghaanse cultuur. U hebt ook voldoende kennis van het land. U bent daar geboren en getogen. Uw echtgenote is ook een Afghaanse die in Afghanistan werd geboren en wiens ouders ook nog in Afghanistan geboren en getogen zijn. In Iran keek u ook naar Afghaanse televisiezenders en volgde u

het nieuws en de politiek van Afghanistan (CGVS p. 3-4). Gelet op deze elementen kan er geconcludeerd worden dat er hier geenszins sprake is van een dermate vorm van vervreemding van uw land van herkomst waardoor een terugkeer naar uw land onredelijk zou zijn.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

U gevraagd naar de redenen waarom u niet in Herat kan wonen haalde u louter veiligheidsredenen aan. Als Hazara en sjiïet zou u zich daar niet veilig voelen. Gevraagd of er nog andere redenen waren waarom u niet in Herat kon wonen, verklaarde u dat er geen andere redenen waren (CGVS p. 16). Zoals hierboven voorgesteld is de impact van de veiligheidssituatie in Herat niet van die aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de stad blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten (landeninformatie nr. 3). Deze appreciatie geldt eveneens voor u als Hazara. Herat is immers ook een multi-etnische stad waar veel Hazara's die van Iran teruggestuurd zijn naar Afghanistan zich komen vestigen. Sjiïtische Hazara's tellen voor één vierde van de stadsbevolking (landeninformatie nr. 4).

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Herat over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Deze documenten hebben slechts betrekking op aspecten waaraan niet getwijfeld wordt (zie documenten). Zo legde u uw verblijfskaart uit Iran neer die al in 1.6.1385 (omgezet naar de westerse kalender: 23 augustus 2006) verviel. De verblijfskaart van uw zoon die tot 11/11/1394 geldig was (omgezet naar de westerse kalender: 31 januari 2016) en de kopieën van de verblijfskaarten van uw echtgenote en uw dochter die beiden tot 21 juni 2017 geldig waren staven enkel jullie verblijf in Iran, hetgeen in casu niet betwist wordt. De taskara van uw echtgenote kan louter bevestigen dat ze een Afghaanse burger is en in Herat geboren werd, hetgeen niet betwist wordt. Uw huwelijksakte, de legalisatie van uw huwelijk en de foto van uw trouwdag bevestigen uw burgerlijke staat, waaraan niet getwijfeld wordt. De geboortecertificaten van uw kinderen en de documenten van de Iraanse Opvoedingsdienst m.b.t. de gezondheidstoestand van uw kinderen hebben ook geen link met uw asielmotieven. Uw lidkaart van de Hezb-i Wahdat toont louter aan dat u op papier lid was. Zoals u zelf verklaarde was u nooit actief voor de partij. De brief van uw maatschappelijke assistent van het OCMW en een brief van uw werkgever hebben ook geen link met uw problemen in Afghanistan. In deze brieven wordt louter bevestigd dat u hier werkt en Nederlands leert.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel, aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus, de schending aan van:

“- Artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951;

- Artikel 48/3, 48/5 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;

- Artikel 62 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;

- De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

- Het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen."

Verzoeker ontkent niet dat de aanleiding voor het landconflict van interpersoonlijke aard was. Hij vreest echter niet om door de taliban vervolgd te worden omwille van het landconflict doch wel omwille van de kenmerken die de taliban hem vandaag toedichten, met name deze van een Hazara wiens vader een commandant was bij de Hezb-i Wahdat partij. Verzoeker stelt dat deze vrees beantwoordt aan de criteria in artikel 48/5, § 3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt dat hij zich niet verder informeerde omdat de situatie reeds duidelijk was uit de informatie die hij kreeg van D.M.. Verzoeker had zijn verontschuldiging reeds aangeboden en de nodige informatie reeds bekomen. Hij kon niet veel meer doen zonder zichzelf opnieuw in gevaar te

brengen. Verzoeker wist al hoe en door wie hij werd gezocht. Hij ziet niet in hoe een al dan niet rechtstreekse bevraging van de moellah zijn geloofwaardigheid kan ondermijnen. Het is ook niet duidelijk welke informatie verzoeker meer moest bekomen in de Afghaanse context om te begrijpen dat zijn leven in gevaar was. Dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat de taliban nog van plan is om hem te vervolgen, vindt verzoeker pure speculatie. Er is namelijk geen enkele aanwijzing dat hij geen risico meer loopt op vervolging. Verzoeker wijst erop dat hij hierover niet eens werd ondervraagd. Verder laat het CGVS het verleden van verzoekers vader volledig buiten beschouwing.

Volgens verzoeker kunnen de vaststellingen inzake de contactname met zijn familie de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen in redelijkheid niet ondergraven.

"Bovendien merkt verzoeker op dat de beweerde ongeloofwaardigheid op een verkeerde lezing van verzoekers verklaringen stoelt.

Verzoeker heeft tijdens zijn verhoor bij DVZ immers enkel aangegeven dat hij nog geen contact had kunnen krijgen met zijn echtgenote en dochter. Dit is volstrekt anders dan de bewering van het CGVS dat verzoeker "pas na een week in België" zijn familie zou hebben gecontacteerd. Dat hij op 31.10.2015 nog geen contact had kunnen krijgen met zijn familie betekent niet dat hij nog niet getracht had om contact op te nemen.

Ook bij het CGVS gaf verzoeker een afdoende uitleg waarom het bijzonder moeilijk is geweest eerder contact te krijgen met zijn familie.

Hij had zelf geen mobiele telefoon, de bijzonder gevaarlijke reis in onherbergzaam gebied tussen Iran en Turkije liet het niet toe, de gevangenschap onder controle van de smokkelaar in Istanbul evenmin, samen met de omstandigheid dat niemand hem hulp wou verlenen.

Wat is daar uberhaupt "bedrieglijk" aan ?

Waarom zou verzoeker op dit punt "bedrieglijke" verklaringen afleggen nu het niets te maken heeft met de eigenlijke motieven voor vervolging die hij inroept."

Verzoeker wijst er vervolgens op dat zijn raadsman bij verschillende gelegenheden een veelheid van stukken aan het CGSV heeft overgemaakt. Hij vervolgt:

"Verder wees verzoeker er via zijn raadsman op dat hij omwille van zijn specifiek profiel namelijk behorend tot de hazara minderheid, shia moslim, familielid van een voormalig commandeur van Hezb e Wahdat die verscheidene Taliban doodde, en zelf geïdende door Taliban wegens het opvorderen van familiegronden, bescherming dient te bekomen als vluchteling.

Verzoeker onderlijnde daarbij dat uit verschillende bronnen blijkt dat de Hazara als bevolkingsgroep een specifiek verhoogd risico lopen in Afghanistan.

Uit geen enkel gegeven van de motivering blijkt dat deze bronnen zijn onderzocht of in rekening gebracht bij de beoordeling.

Deze briefwisseling, die opnieuw wordt gevoegd aan het verzoekschrift in stuk wordt zelfs niet vermeld in de beslissing.

Nochtans toonde verzoeker in deze briefwisseling aan dat in weerwil van de aangevoerde landeninformatie die onder stuk 1 (rapport 03/10/2016) wordt gevoegd dat sinds 2017 :

- *uit verschillende mensenrechtenrapporten en persbronnen blijkt dat de situatie van Hazara sindsdien bijzonder verslechterd is en er een groot aantal incidenten zijn gerapporteerd*
- *er sprake is in die bronnen van een patroon van geweld ten aanzien van de Hazara behorend tot de shia Muslim minority*
- *ook specifiek Hazara moskeeën in stijgende mate worden geïdende door bomaanslagen*

In het schrijven van 12/10/2017 werd bovendien melding gemaakt van de getuigenis van een expert in de veiligheidssituatie van Afghanistan Professor William Maley, Australian National University die in maart 2017 een beoordeling gaf van de situatie van Hazara.

Er werd verzocht in het kader van de samenwerkingsplicht die op de asielautoriteit rust om een aanvullend onderzoek te doen en deze bron te consulteren om de situatie van Hazara te documenteren en te onderzoeken gelet op het stijgende aantal geweldplegingen ten aanzien van deze bevolkingsgroep in 2017.

Geen enkel onderzoek is door het CGVS verricht en geen enkele bevraging heeft plaatsgevonden.

De raad beschikt niet over de onderzoeksbevoegdheid om deze documentatie aan te brengen.

Het behoort om die reden minstens de beslissing te vernietigen om het CGVS te verplichten de nodige onderzoeksdaaden te stellen."

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel, aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, de schending aan van:

*“- Artikel 48/4 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- De motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;
- Het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, de verplichting om alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen, en het redelijkheidsbeginsel.”*

Verzoeker betwist dat hij in Herat beschikt over een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst betwist hij dat deze stad door hem op een veilige manier kan worden bereikt. Het CGVS vermeldt niet uit welke informatie zou blijken dat verzoeker de stad via de luchthaven op een veilige manier kan bereiken. Verder blijkt uit het EASO-rapport waarnaar het CGVS zelf verwijst dat de reis van de luchthaven naar de stad gevaarlijk kan zijn. Dit werd volgens verzoeker nog bevestigd in een ander rapport.

Verder ontkent verzoeker dat de situatie in Herat voor hem veilig is. Hij benadrukt dat hij tijdens zijn gehoor duidelijk aangaf dat hij omwille van zijn etnische aanhorigheid en zijn religie niet in veiligheid zou zijn in Herat. Eveneens vestigt verzoeker de nadruk op de stukken die hij na zijn gehoor overmaakte aan het CGVS en waaruit duidelijk blijkt dat de Hazara in het algemeen in Afghanistan in toenemende mate het doelwit zijn van aanslagen. Er werd tevens verzocht bijkomend onderzoek te doen naar deze gegevens, hetgeen het CGVS verzuimde te doen. Het CGVS hield maar beperkt rekening met deze gegevens en verrichtte hiernaar geen onderzoek. De motivering is niet afdoende. Het is niet omdat één vierde van de inwoners Hazara is dat er geen risico is. Uit het reeds hoger aangehaalde rapport blijkt dat de sjiitische moslims in Herat recent slachtoffer werden van verschillende incidenten. Verzoeker verwijst nog naar twee recente aanslagen op een sjiitische/Hazara moskee, met name een aanslag in augustus 2017 en een aanslag in maart 2018. Verder wijst hij op en citeert hij uit informatie over de situatie in het algemeen voor Hazara in Afghanistan.

Verzoeker onderstreept vervolgens de situatie van zijn minderjarige zoon. Ook deze moet in rekening worden gebracht. Verzoeker wijst op het risico op rekrutering van jonge kinderen (als drugkoerier) in Herat.

Verder wijst verzoeker erop dat er aanwijzingen zijn dat de onveiligheid die elders in de provincie Herat geldt zich zal uitbreiden naar Herat-stad. Voorts wijst hij op een rapport van Amnesty International en op bijkomende informatie over en kritiek op het terugsturen van Afghansen vanuit Europa naar Afghanistan.

Verzoeker wijst op de richtlijnen van UNHCR inzake Afghanistan en op hetgeen hierin gesteld wordt over de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief. Hij verwijt het CGVS dat enkel de aanwezigheid van een netwerk werd onderzocht. Het CGVS onderzocht niet zijn toegang tot huisvesting, de basisinfrastructuur, diensten en levensonderhoud. Verder is de beoordeling dat verzoeker en zijn echtgenote in Herat over een netwerk beschikken foutief. De heer A.Z., bij wie verzoeker in het verleden tweemaal verbleef, vertoeft momenteel in Teheran en kan verzoeker bijgevolg geen hulp bieden. Bovendien is het onredelijk om op basis van een verblijf van enkele dagen te oordelen dat deze persoon verzoeker en diens gezin zou kunnen en willen ondersteunen. De motivering op basis van een loutere Facebook-connectie acht verzoeker verder kennelijk onredelijk. Daarenboven legt hij een uitprint neer van het openbare gedeelte van zijn Facebookprofiel waaruit blijkt dat H.H., de politieagent in kwestie, momenteel is gevlucht en in Iran verblijft. Verzoeker leidt uit het verleden van zijn echtgenote en de gang van zaken wanneer zij in Herat verbleef verder af dat betwist kan worden dat haar familie in Herat in staat zou zijn om verzoeker en diens gezin op duurzame wijze te helpen. Verzoeker kent de familie van zijn echtgenote bovendien niet.

Verzoeker wijst eveneens op de duur van zijn verblijf en de mate van zijn integratie, en deze van zijn zoon, in België. *“Het is dan ook niet onredelijk om te verwachten dat verzoeker en zijn zoon aanzien zullen worden als “verwesterd”, en bijgevolg zeker niet op de hulp van zijn echtgenotes familieleden zullen kunnen rekenen.*

(zie de getuigenissen in stuk 9)”

Verzoeker concludeert dat hij in Herat geen netwerk heeft en bijgevolg, volgens hetgeen UNHCR stelt, moet worden aanzien als IDP. Verzoeker verwijt het CGVS een onredelijke beoordeling. Het CGVS houdt geen rekening met de werkelijke situatie voor teruggekeerde Afghanen in Herat, noch met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Verzoeker wijst op een aantal van deze omstandigheden en stelt dat niet enkel rekening moet worden gehouden met zijn persoonlijke zelfredzaamheid doch tevens met de mogelijkheid van zijn gezin om zich in Herat te vestigen. Zijn kinderen woonden nooit in Afghanistan en hebben met dit land geen band.

“Verzoeker zou bijgevolg in zijn land van herkomst niet alleen in zijn eigen levensonderhoud dienen te voorzien, maar ook in die van zijn gezin, inclusief een gehandicapte broer, wat een belangrijke last is. Dit element is helemaal niet in rekening genomen door het CGVS.

Ook benadrukt verzoeker dat de situatie waarin hij zich in België bevond bij aankomst niet vergelijkbaar is met wat hem te wachten zou staan in Afghanistan. In België kon hij namelijk rekening op steun van de overheid (onderdak, opvang, onderwijs voor zijn zoon, etc.). De zelfredzaamheid die hij hier aan de dag heeft gelegd kan bijgevolg niet vergeleken worden met degene die hij zal moeten opbrengen om zich in Herat te vestigen en een waardig leven te leiden.

Uit een verklaring van mevrouw M.V.B. (...), een vriendin van verzoeker blijkt voldoende dat verzoeker bijzonder veel geluk gehad heeft en door het systeem in België, de financiële hulp van fedasil en het ocmw en de grote ondersteuning van zeer veel mensen er in geslaagd is om hier vooruit te komen (stuk 5).

Een dergelijke steun, financiële back-up en netwerk heeft verzoeker in Herat absoluut niet.”

Verzoeker betoogt verder dat het CGVS naliel onderzoek te voeren naar de situatie voor Afghanen die het grootste deel van hun leven verbleven in en dus een sterkere band hebben met Iran.

“De loutere vaststelling dat verzoeker enige kennis heeft van Afghanistan en in Iran naar Afghaanse televisie keek, kan niet voldoen om te bepalen dat iemand met verzoekers profiel zonder moeilijkheden zich zou kunnen vestigen in een land waar hij meer dan 20 jaar niet meer gewoond heeft.”

Verzoeker stelt voorts dat de economische en sociale omstandigheden in Herat, zeker voor interne ontheemden, niet volstaan om te kunnen spreken van een redelijk intern vestigingsalternatief. Verzoeker citeert dienaangaande uit algemene informatie.

Vervolgens wijst verzoeker op een arrest van de algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en vraagt hij om de principes uit dit arrest toe te passen op zijn situatie.

Hij wijst er in dit kader op dat hij de volgende kenmerken vertoont:

“- behorende tot de Hazara minderheid, waarbij de Raad de verhoogde veiligheidsincidenten rond Hazara in Afghanistan, maar ook in Herat in het bijzonder, in rekening zal brengen,

-shia moslim, een religieuze minderheid

-bezwaard met een persoonlijk verleden als zoon van een ex-commandant van Hezb e Wahdat die verscheidene Taliban doodde,

-zelf in zijn regio van herkomst gevisieerd door Taliban wegens het opvorderen van familiegronden

-sinds zeer lang niet meer in Afghanistan gewoond en zonder netwerk

-met de zorg over een gehandicapte broer.

-met een jonge zoon die hier is opgegroeid de laatste 3 jaar met westerse waarden en normen.”

2.1.3. Verzoeker vraagt gelet op het voorgaande in hoofdorde om aan hem de vluchtelingenstatus of minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift:

“3) Aanval 25.03.2018: (...)

4) Brieven raadsman van verzoeker dd. 12.10.2017, 24/11/2017, 24/01/2018,12/03/2018.

5) Getuigenis mevrouw M.V.B. (...)

6) FACEBOOK uittreksel met H.H. (...)

7) Aanval op shia moskee in Herat op 01.08.2017, persartikel

8) Bomaanslag Herat moskee 06.06.2017, persartikel

9) Getuigenissen waaruit blijkt dat zoon A. (...) zich volledig in België heeft geïntegreerd en als een westers opgevoede jongen kan worden beschouwd.”

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. Verzoeker betoogt een ernstige en imminente nood te hebben aan internationale bescherming. De ernst en de geloofwaardigheid van deze verklaarde nood worden echter ondergraven doordat verzoeker na aankomst in Europa draalde alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België. Te dezen blijkt dat hij na aankomst in Europa zes dagen in Griekenland verbleef, vervolgens door Malta reisde, twee dagen in Servië bleef, door Kroatië en Hongarije reisde, drie dagen in Oostenrijk verbleef en twaalf dagen in Duitsland vertoefde alvorens hij op 22 oktober aankwam en op 23 oktober een verzoek om bescherming indiende in België. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en na aankomst in Europa gedurende meer dan drie weken talmde alvorens zulk verzoek uiteindelijk in België in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Verzoeker stelt zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen met de taliban. Deze problemen zouden zijn voortgesproten uit een grondconflict met een zekere A..

Omtrent deze problemen, wordt in de bestreden beslissing echter met recht gemotiveerd:

“Echter dient te worden opgemerkt dat u de bedreigingen die u omwille van dit conflict kreeg door de taliban niet aannemelijk maakte. Nadat u uw land heeft opgeëist van A. (...) zou hij de taliban hebben gewaarschuwd. De volgende dag kreeg u te horen dat de taliban u zochten en van plan waren om u iets aan te doen. Hierop verliet u het dorp samen met de zoon van de moellah die u geholpen heeft, D.M. (...). Hij bracht u naar uw oom in Ghazni. Daar belde hij zijn vader die echter niet opnam. Daarna belde hij zijn moeder en hoorde dat de taliban zijn vader meegenomen hadden omdat hij u had geholpen, een dag lang gefolterd hadden en nadien vrijgelaten hadden. Hierop keerde D.M. (...) terug naar het dorp. Verdere informatie over deze feiten kon u echter niet bieden. U belde de zoon van de moellah immers slechts één keer op, de dag na deze feiten. In dat éne telefoongesprek dat u had met de zoon van deze moellah kreeg u te horen dat de taliban u in verschillende dorpen aan het zoeken waren. Hierover kon u opmerkelijk genoeg geen verdere informatie geven. U belde immers maar voor tien minuten omdat het duur was, zo gaf u als uitleg. U vroeg enkel naar hun gezondheid. U had dus ook geen enkele concrete informatie over hoe of waar precies de taliban naar u zouden zoeken, of wie precies van de taliban naar u op zoek was (CGVS p. 12). Dat u deze persoon opbelde maar geen details van deze feiten vroeg is in dit geval zeer opmerkelijk en komt niet overeen met uw beweerde vrees. Iemand zoals u die plots hoort dat hij levensgevaar loopt omdat een gewapende groep hem ineens zou zoeken zou toch nog andere manieren zoeken om informatie te krijgen over hoe en door wie hij gezocht wordt. Dat u slechts één telefoongesprek deed met deze persoon en verder niets meer ondernam om hierover meer te komen weten verlaagt de geloofwaardigheid van deze bedreigingen. Daarenboven is het eveneens eigenaardig dat u geen rechtstreeks contact opnam met de moellah die door de taliban was vastgehouden, ondanks het feit dat dit verwacht zou worden gezien hij louter omwille van het feit dat hij u wilde helpen toch mishandeld zou zijn. Dat u hem niet eens belde, terwijl hij een privé-telefoon blijkt te hebben is zeer eigenaardig (CGVS p. 12). Ten slotte dient de ernst en de omvang van deze bedreigingen gerelativeerd te worden. Er is immers na dit incident, in twee jaar tijd, geen enkele indicatie geweest dat de taliban nog van plan zouden zijn om u te vervolgen.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Dat hij aan de initiële informatie die hij van D.M. kreeg genoeg had om te weten dat de taliban hem in zijn regio van herkomst viseerde en dat zijn leven er in gevaar was, kan zijn verregaande gebrek aan interesse inzake en het gebrek aan pogingen om zich nadien te informeren over de kern en het verdere verloop van zijn beweerde problemen niet verklaren. Redelijkerwijze mag van een verzoeker om internationale bescherming immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Desondanks blijkt uit de betreffende passage uit het gehoorverslag van het CGVS dat verzoeker kennelijk heeft nagelaten dit te doen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.12). Zo liet hij na om direct contact op te nemen met N., en dit ondanks dat deze persoon omwille van zijn problemen zou zijn gearresteerd en gefolterd door de taliban. Volgens verzoeker was daartoe geen reden. Ook met D.M., de zoon van N., nam verzoeker geen contact meer op nadat hij zijn land en regio verliet. Gevraagd wat hij er nog over wist dat de taliban hem, blijkens zijn initiële telefoongesprek met D.M., in verschillende dorpen zochten, gaf verzoeker bovendien aan dat hij hiernaar niet verder vroeg omdat het heel duur was. Dit vormt geen afdoende verschoning. Gevraagd of de taliban hem nog steeds zoeken, bleek verzoeker ook daarnaar niet te hebben geïnformeerd doch verviel hij in het ontwijkende antwoord: *“Ze zoeken me niet 24 uur. Als ik zou teruggaan naar mijn regio en ze het vinden zouden ze me natuurlijk vinden”*. Dat verzoeker naliet zich inzake het voorgaande te informeren getuigt van een manifest gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging. Voor het overige blijkt zowel uit het voormelde antwoord op de vraag of de taliban hem nog zocht als uit de overige inhoud van de stukken van het dossier genoegzaam dat verzoeker niet over enige concrete indicatie beschikt dat de taliban hem heden nog zouden viseren en nog actief naar hem op zoek zouden zijn. Verzoeker haalde immers nergens enig element aan dat hierop zou kunnen wijzen. Dat dit argument pure speculatie zou betreffen, houdt dan ook geen steek.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij bij zijn vertrek uit zijn regio van herkomst aldaar in de negatieve aandacht stond van de taliban en toont hij evenmin *in concreto* aan dat dit heden nog het geval zou zijn.

Zo in weerwil van het voorgaande al zou kunnen worden aangenomen dat verzoeker in zijn dorp en regio van herkomst weldegelijk in de negatieve aandacht stond en staat van de taliban, dan nog dient te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing niet concreet aanvecht of weerlegt waar gesteld wordt:

“Deze dreigingsfeiten zijn hoe dan ook niet van dien aard dat u in heel Afghanistan gezocht zou worden door de taliban, voor zover hier geloof aan kan worden gehecht. U gevraagd of de taliban u nog steeds zoeken, beaamde u dit. Echter stelde u ook dat ze u niet 7/24 zoeken. U zou wel gevonden kunnen worden als u terug naar uw geboorteregio ging, zo beweerde u zelf (CGVS p. 12). Aldus zou het ook enkel gaan om een lokaal probleem.”

Gezien verzoeker deze motivering niet concreet aanvecht en gezien verzoeker doorheen zijn onderhavige procedure nergens enig concreet element en/of enige indicatie aanreikte waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zijn problemen met de taliban het lokale niveau zouden overstijgen, maakt verzoeker dan ook geheel niet aannemelijk dat hij, zo hij naar Afghanistan zou terugkeren en zich elders in dit land zou vestigen, riskeert te worden geviséerd of vervolgd omwille van de aangehaalde vluchtmotieven.

Te dezen kan, zowel met betrekking tot de aangevoerde, concrete problemen in hoofde van verzoeker als met betrekking tot de veiligheidssituatie in diens verklaarde regio van herkomst, worden gewezen op de inhoud van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker in Herat beschikt over een intern vestigingssalternatief in de zin van voormeld artikel 48/5, § 3.

Opdat dit zo zou zijn, dient overeenkomstig het bepaalde in dit artikel vooreerst te worden nagegaan of verzoeker in Herat riskeert te worden vervolgd of slachtoffer riskeert te worden van ernstige schade. In dit kader haalde en haalt verzoeker, benevens de reeds hoger onaannemelijk bevonden en hoe dan ook lokale problematiek, in de loop van onderhavige procedure de volgende elementen aan: het gegeven dat hij een sjiitische Hazara is, het feit dat zijn vader een verleden heeft in de partij Hezb-e Wahdat, het feit dat ook aan hem mogelijks een politieke affiliatie wordt toegedicht, het risico op rekrutering van zijn minderjarige zoon in Herat, hun verblijf in en de hieruit voortvloeiende associatie met het Westen en de algemene veiligheidssituatie in Herat.

Wat betreft het gegeven dat verzoeker een sjiitische Hazara is, kan daarbij vooreerst worden opgemerkt dat uit het geheel van de informatie zoals opgenomen in het dossier, aangereikt door verzoeker, aan het CGVS overgemaakt door verzoekers advocaat en opgenomen in de mappen 'documenten' en 'landeninformatie' in het administratief dossier, geenszins kan worden afgeleid dat de situatie in Herat voor sjiitische Hazara van zulke aard zou zijn dat zij aldaar loutere ingevolge hun aanwezigheid zouden riskeren te worden gevisieerd of vervolgd. Nergens uit deze informatie blijkt dat de sjiitische Hazara, die er ongeveer een vierde van de bevolking uitmaken en die massaal hun toevlucht zoeken tot deze stad, in Herat het slachtoffer zouden zijn van groepsvervolging of ingevolge hun loutere aanwezigheid in de stad slachtoffer worden van ernstige schade. Hoewel er nog sprake kan zijn van een zekere mate van discriminatie en ondanks dat er zich een aantal aanslagen voordeden en sjiitische Hazara sporadisch worden gevisieerd wanneer zij zich begeven naar moskeeën en publieke bijeenkomsten, blijkt uit de voorhanden zijnde landeninformatie niet dat de situatie in Herat-stad dermate ernstig zou zijn dat deze op zich het risico met zich zou brengen dat sjiitische Hazara in deze stad ingevolge hun loutere religieuze en etnische aanhorigheid zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd.

Betreffende het verleden van verzoekers vader en de eigen politieke affiliatie van verzoeker, wordt in de bestreden beslissing verder met recht gemotiveerd:

"Dat uw vader een jihadi-commandant was die twintig jaar geleden verdween tijdens gevechten in Uruzgan met de taliban toont in casu geen actuele vrees voor vervolging aan. Ondertussen is de situatie in Afghanistan op vele vlakken veranderd. Immers werd het oude talibanregime in 2001 verdreven uit Afghanistan en zijn de actuele taliban niet meer noodzakelijk gelinkt aan dit oude talibanregime. U weet ook niet wie van de taliban verantwoordelijk zou zijn voor de verdwijning van uw vader destijds, en wat er eigenlijk gebeurd is met uw vader blijft onduidelijk (CGVS p. 6).

Uw profiel als lid van de partij Hezb-i Wahdat dient ook gerelativeerd te worden. U verklaarde immers zelf ook dat u automatisch lid werd omdat uw vader lid was en dat u nooit echt betrokken was in die partij. Uw lidmaatschap was louter op papier en zelf was u nooit actief voor deze partij (CGVS p. 13-14). Hezb-i Wahdat is bovendien een democratische politieke partij in het huidige Afghanistan. De vicepresident behoort ook tot deze partij. Dat u in Iran een training van drie maanden volgde bij 'Sepah' is ook niet voldoende om aan te tonen dat u bij terugkeer naar Afghanistan, meer specifiek naar de stad Herat, een risico op vervolging of ernstige schade zou lopen. Deze korte opleiding van drie maand, die u dan ook niet afmaakte, dateert van 1999-2000. In tegenstelling tot uw initiële bewering dat u samenwerkte met 'Sepah', hebt u na de opleiding niets meer te maken gehad met de 'Sepah', zo blijkt verder uit het gehoor op het CGVS (CGVS p. 7, 9). U liet al voor het einde van de opleiding weten dat u geen buitenlandse missies wilde doen. Hiermee hielden ze ook rekening. U werd nooit naar het buitenland gestuurd en werd ook nooit naar Afghanistan gestuurd om daar te gaan vechten zoals anderen (CGVS p. 10). Het verblijfsstatuut dat u omwille van uw opleiding kreeg werd dan ook na enige tijd geannuleerd. Aldus is er weinig kans dat iemand in Afghanistan zelfs maar van deze training die u jaren geleden in Iran volgde op de hoogte zou zijn."

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet één concreet en dienstig argument aanvoert ter weerlegging van voormelde motieven. Bijgevolg blijven deze onverminderd gehandhaafd. Bijkomend kan in dit kader nogmaals worden benadrukt dat verzoekers concrete problemen, in het kader waarvan het verleden van zijn vader naar boven zou zijn gekomen en hijzelf als verrader zou zijn bestempeld door de taliban, hoger onaannemelijk werden bevonden en het lokale niveau hoe dan ook niet overstijgen.

Waar verzoeker in het onderhavige verzoekschrift voorts laat uitschijnen dat zijn zoon riskeert (als drugkoerier) te worden gerekruteerd en dat hijzelf en/of zijn zoon zouden riskeren te worden gevisieerd omwille van hun verblijf in het westen, dient vooreerst te worden vastgesteld dat zowel de ernst als de geloofwaardigheid van deze vrees manifest worden ondergraven doordat verzoeker hiervan wanneer hij eerder gedurende zijn procedure werd gehoord niet de minste melding maakte; zelfs niet wanneer hij uitdrukkelijk werd ondervraagd over eventuele andere vrees die hij benevens zijn concrete vrees ten

aanzien van de taliban en de vrees als sjiitische hazara koesterde en wanneer hij werd ondervraagd over de redenen waarom hij dacht dat hij zich niet elders in Afghanistan en/of in Herat kon vestigen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.15-16).

Uit de informatie die verzoeker hierover aanreikt, blijkt, te meer nu vooral straatkinderen blijkens deze informatie slachtoffer riskeren te worden van deze praktijk, verder geheel niet dat een loutere aanwezigheid in de stad Herat in hoofde van verzoekers zoon zou kunnen volstaan om te kunnen spreken van een daadwerkelijk risico om (al dan niet als drugkoerier) te worden gerekruteerd. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar, wanneer, in welke omstandigheden en op welke wijze zijn zoon zou dreigen te worden blootgesteld aan dergelijke feiten.

Inzake het voorgehouden risico om als verwesterd te worden gepercipieerd, is de Raad van oordeel dat uit het enkele gegeven dat verzoeker en diens zoon reeds een aantal jaren in België verblijven en hier deelnemen aan bepaalde activiteiten niet kan worden afgeleid dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan door de autoriteiten, de bevolking, hun familie en/of bepaalde organisaties of groeperingen als verwesterd zullen worden gepercipieerd en gevisieerd. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hijzelf en zijn zoon bij terugkeer naar Afghanistan en in een multi-etnische stad als Herat omwille van hun verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zullen worden en omwille hiervan gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd zullen worden. Evenmin toont verzoeker op enigerlei wijze aan dat zijn verblijf in Europa en dat van zijn zoon van hen dermate verwesterde personen zou hebben gemaakt dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zouden kunnen aarden en hun leven er niet zouden kunnen opnemen en uitbouwen. Uit de neergelegde getuigenissen kan dit niet worden afgeleid.

Omtrent de algemene veiligheidssituatie in Herat, wordt in de bestreden beslissing, mede gelet op het voorgaande, daarenboven terecht gesteld:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De provincie Herat behoort tot de westelijke regio van Afghanistan en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. Het geweldsniveau en de impact van het conflict in de stad Herat is verschillend van de rest van de provincie Herat. Opstandelingen zouden er slechts in beperkte mate aanwezig zijn. Herat-stad staat onder de controle van de Afghaanse overheid. Het geweld dat er plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er aanslagen plaats gericht tegen "high profile" doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden. Herat-stad kent voorts een toenemend probleem van criminaliteit. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de stad bleek een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Dat zich in Herat sporadisch aanslagen en incidenten voordoen, wordt niet betwist doch kan niet volstaan om te besluiten dat de situatie er beantwoordt aan de criteria bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In deze blijkt uit de informatie onder nr. 3 in de map 'landeninformatie in het administratief dossier duidelijk dat de situatie in het district en de stad Herat relatief kalm is, dat Herat-stad wordt beschouwd als één van de veiligste plaatsen in Afghanistan en dat opstandelingen er slechts een beperkte aanwezigheid hebben. Verzoeker toont geenszins aan dat de situatie aldaar sedert het opstellen van voormelde informatie dermate zou zijn geëscaleerd of verslechterd dat deze zou beantwoorden aan de criteria bepaald in voornoemd wetsartikel.

Bovendien wordt de informatie waarop verweerder zich desbetreffend steunde verder bevestigd in het door hem bij aanvullende nota van 30 juli 2018 bijgebrachte "EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan Security Situation – Update" van mei 2018 en het "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Deze recente EASO-rapporten bevestigen dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de stad Herat verschillend is van de rest van de provincie Herat en in de EASO Guidance note van juni 2018 wordt de stad Herat bestempeld als een stad waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Gelet op het voorgaande, dient te worden besloten dat verzoeker in Herat geen gegronde vrees voor vervolging heeft en geen reëel risico op ernstige schade loopt.

Uit de beschikbare informatie, meer bepaald de passage uit deze informatie die verzoeker zelf citeert in het onderhavige verzoekschrift (p.10), blijkt verder genoegzaam en duidelijk dat Herat-stad door verzoeker via de nabijgelegen luchthaven en de weg tussen deze luchthaven en Herat-stad, zeker bij daglicht, op een veilige wijze kan worden bereikt.

Rest aldus nog na te gaan of van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in Herat vestigt om zich aan eventuele problemen elders in zijn land te onttrekken.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat verzoekers verwijzing naar de situatie van zijn gehandicapte broer, zijn echtgenote en zijn dochter en naar de hypothetische omstandigheden waarin zij in Herat zouden verkeren indien zij zich naar deze stad zouden begeven *in casu* niet dienstig is. De beoordeling van een eventuele vrees en een eventueel risico in hun hoofde ligt heden immers niet voor. Noch verzoekers broer, noch diens echtgenote en dochter vergezellen verzoeker in België. Verder vertoeft geen van deze personen in verzoekers land van herkomst doch verblijven zij allen in het buitenland.

Verder wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Herat. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.”

In dit kader blijkt vooreerst dat verzoeker in Herat over verschillende personen beschikt die hem bij een eventuele vestiging zouden kunnen helpen of ondersteunen. Minstens beschikt hij over een sterke affiliatie en verschillende aanknopingspunten met deze stad.

Zo blijkt uit de terecht aangehaalde verklaringen dienaangaande in de bestreden beslissing dat verzoeker in het verleden, over een periode van negen jaren en bij zijn beide deportaties naar Afghanistan in Herat tot tweemaal toe werd geholpen door zijn vriend A.Z., die aldaar een business heeft. Gezien deze vriend hem in het verleden reeds meermaals kon en wilde helpen, kan aangenomen worden dat dit heden nog steeds zo is. De blote bewering dat deze vriend, die volgens verzoekers gezegden bij het CGVS in oktober 2017 nog in Herat vertoefde, momenteel in Teheran zou verblijven, wordt door verzoeker geheel niet gestaafd en kan niet overtuigen. Zelfs indien hieraan geloof zou kunnen worden gehecht, dan nog kan overigens worden aangenomen dat deze vriend verzoeker nog zou kunnen helpen via diens eigen netwerk in Herat.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Op het openbare gedeelte van uw Facebookprofiel werd ook vastgesteld dat u ook nog andere vrienden heeft uit Herat, zoals H.H. (...) met wie u nog steeds in contact blijkt te zijn op Facebook (landeninformatie nr. 2). Hij blijkt bovendien een politieagent te zijn bij de Afghaanse Nationale Politie, hetgeen uw toegang tot mogelijke beschermingsmechanismen in Herat zou vergemakkelijken in vergelijking met een doorsnee Afghaan zonder kennissen bij de overheid.”

Dat zijn vriend H.H. intussen zou zijn gevlucht, kan niet zonder meer worden aangenomen. De uitprint van een Facebookconversatie kan immers niet volstaan om zulks aannemelijk te maken. Vooreerst kan dergelijke uitprint gemakkelijk worden gemanipuleerd. Verder kan deze conversatie eenvoudigweg in scene zijn gezet en kan hieruit niet worden afgeleid dat H.H. Herat daadwerkelijk zou hebben verlaten. Hoe dan ook geldt ten aanzien van deze persoon eveneens dat aangenomen kan worden dat deze, gelet op zijn adres en beroepsverleden aldaar, verzoeker in Herat eventueel de nodige steun kan bieden door zijn netwerk aldaar aan te spreken.

In dit kader van het voorgaande, acht de Raad het bovendien van belang om aan te stippen dat verzoeker, die niet betwist dat hij op zijn Facebookprofiel verschillende vrienden uit Herat heeft, bij het CGVS aangaf dat hij zijn Facebookprofiel pas in België heeft gecreëerd (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.10). Dat hij na creatie van zijn profiel in België diverse vrienden uit Herat toevoegde aan zijn Facebook, toont genoegzaam aan dat verzoeker aldaar beschikt over een netwerk.

Bovendien zou verzoeker zich bij een eventuele vestiging in Herat kunnen beroepen op hulp en ondersteuning van de familie van zijn echtgenote. Zo vertoeven de tante en de oom van verzoekers echtgenote in Herat, oefent deze oom aldaar een beroepsactiviteit uit en verschaften voormelde personen verzoekers echtgenote, dochter en gehandicapte broer enige tijd onderdak (*ibid.*, p.5). Bijgevolg kan worden aangenomen dat zij ook verzoeker en diens zoon gedurende minstens enige tijd ondersteuning en/of onderdak kunnen bieden. De loutere bewering dat verzoeker deze familieleden (nog) niet in persoon ontmoette of kent, kan daarbij geenszins volstaan om aannemelijk te maken dat deze familieleden hem niet zouden willen of kunnen helpen.

Nog los van het netwerk in en de affiliatie en aanknopingspunten met Herat-stad in hoofde van verzoeker, dient daarenboven te worden vastgesteld dat het gelet op verzoekers persoonlijke profiel, verleden en eigenschappen, geenszins onredelijk is om te verwachten dat hij zich in Herat zelfs op zelfstandige wijze zou kunnen vestigen, aldaar in zijn levensonderhoud en dat van zijn zoon te voorzien en er een leven op te bouwen. In dit kader wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd:

“Daarenboven bent u een gezonde, geletterde volwassene man die ook de lingua franca van de stad spreekt namelijk Dari. Uw kinderen en uw echtgenote spreken ook deze taal. U hebt ook jarenlange werkervaring. U slaagde er in om in een kwetsbare situatie als migrant zonder wettig verblijf in Iran werk te vinden en uw gezin te onderhouden. Ook in België hebt u uw zelfstandigheid getoond door in korte

tijd Nederlands te leren en werk te vinden in een supermarkt. Het is dan ook niet onredelijk om te verwachten dat u dezelfde zelfredzaamheid verder toont in het land waarvan u de nationaliteit heeft en waar u nodige contacten heeft die u in contact zouden kunnen brengen om werk te vinden.

Bovendien had u, nadat u de tweede keer gedeporteerd werd naar Afghanistan, toen al de intentie om zich te settelen in Afghanistan. U wilde daar immers een zaak opstarten en wilde niet meer terug in de illegaliteit wonen in Iran (CGVS p. 11). Dat u de laatste twintig jaar in Iran woonde maakt in uw geval uw terugkeer naar Herat niet onredelijk. U bent voldoende in contact gebleven met Afghanistan en met de Afghaanse cultuur. U hebt ook voldoende kennis van het land. U bent daar geboren en getogen. Uw echtgenote is ook een Afghaanse die in Afghanistan werd geboren en wiens ouders ook nog in Afghanistan geboren en getogen zijn. In Iran keek u ook naar Afghaanse televisiezenders en volgde u het nieuws en de politiek van Afghanistan (CGVS p. 3-4). Gelet op deze elementen kan er geconcludeerd worden dat er hier geenszins sprake is van een dermate vorm van vervreemding van uw land van herkomst waardoor een terugkeer naar uw land onredelijk zou zijn.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.” Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De vaststellingen inzake zijn geletterd profiel, taalkennis, verleden in Iran en reis naar Europa laat hij onverlet.

Ook inzake de vaststellingen omtrent zijn herkomst van en band met Afghanistan en zijn intentie om zich aldaar te vestigen, voert verzoeker geen concrete en dienstige argumenten aan.

Verder acht de Raad het geenszins onredelijk om uit het gegeven dat verzoeker in België snel de weg vond naar de nodige personen en diensten en de nodige zelfstandigheid en het nodige initiatief aan de dag legde om door de overheid en door zijn medemensen te worden geholpen, om Nederlands te leren en om hier aan werk te geraken, af te leiden dat van hem mag worden verwacht dat hij diezelfde zelfredzaamheid en datzelfde initiatief toont in Herat in zijn eigen land van herkomst. Dat hij daarbij mogelijk minder gemakkelijk of minder goed geholpen zou worden (onder meer door de overheid) of aan werk zou geraken, wordt *in se* niet betwist doch doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Gelet op verzoekers beroepsverleden in Iran, onder meer in de bouwsector, maakt hij niet concreet aannemelijk dat hij in Herat verstoken zou blijven van werk en dat hij er niet in zijn levensonderhoud en dat van zijn zoon zou kunnen voorzien.

De verwijzing naar (informatie over) de situatie voor IDP's in Herat en naar de omstandigheden waarin veel van deze IDP's terecht komen, is gelet op de hoger gedane vaststellingen niet dienstig. Uit deze informatie kan niet worden afgeleid dat de situatie in Herat-stad dermate ernstig zou zijn dat eenieder die van elders binnen of buiten Afghanistan afkomstig is en zich aldaar tracht te vestigen louter ingevolge deze hervestiging in een situatie terecht dreigt te komen die kan worden gekwalificeerd als vervolging of ernstige schade. Gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake verzoekers netwerk in en banden met Herat en inzake zijn persoonlijke profiel en eigenschappen maakt verzoeker *in concreto* verder geheel niet aannemelijk dat, waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden hij in zulke situatie verzeild zou dreigen te geraken.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat verzoeker in Herat beschikt over een intern vestigingssalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

De door verzoeker neergelegde documenten (administratief dossier, map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Evenmin kan verzoeker aan het voorgaande afbreuk doen met het algemene verwijt dat het CGVS zou hebben nagelaten onderzoek te voeren naar de situatie voor Afghanen die lang verbleven in en een sterke band vertonen met Iran. Aan het arrest waarnaar hij in dit kader verwijst kan geen precedentswaarde worden gehecht. De precedentenwerking wordt namelijk niet aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de RvV heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielpcedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Verzoeker brengt *in casu* niet het minste begin van informatie bij en reikt evenmin enig element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zijn loutere verblijf in Iran problemen

met zich zou kunnen brengen bij een terugkeer naar en hervestiging in Afghanistan in het algemeen en in Herat in het bijzonder. Dit klemte nog des te meer nu hij hiervan tijdens zijn procedure nooit eerder enige melding maakte.

3.3. Bij aanvullende nota van 30 juli 2018 legt verzoeker nog volgende stukken neer: “1) *EASO COI Rapport “Afghanistan – Security situation Report”, mei 2018*; 2) *Krantenartikels De Standaard dd. 30.01.2018; 03.07.2018; 16.07.2018*; 3) *Brief van A. B. (...) + vertaling dd. 28.06.2018*; 4) *Brief van S. G. (...) dd. 29.06.2018*. 5) *Verklaring William MALEY, Australian National University, 04.04.2018*” (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota tevens naar het EASO-rapport “*Country Guidance: Afghanistan Guidance note and common analysis*” van juni 2018 en het Nederlands Ambtsbericht van mei 2018 aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan.

De Raad is evenwel van oordeel dat deze stukken geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Wat betreft de brieven van A. B. en S. G. (stukken 3 en 4), waarover verzoeker stelt dat hierin bevestigd wordt dat het voor Hazara's niet veilig is in Afghanistan en dat verzoekers gronden in beslag werden genomen met behulp van de Taliban, is de Raad van oordeel dat deze stukken allesbehalve volstaan ter staving van de door verzoeker gevreesde problemen nu nergens uit blijkt dat deze verklaringen van A. B. en S. G. op meer gebaseerd zijn dan de loutere verklaringen van verzoeker. Dit geldt des te meer gezien het gesolliciteerd karakter van de brieven. Immers dateren deze brieven respectievelijk van 28 juni 2018 en van 29 juni 2018, ongeveer drie jaar na verzoekers vlucht uit Afghanistan. Over A. B. stelt verzoeker bovendien in de bij deze stukken gevoegde “*toelichting*” dat hij A. B., een lid van het Afghaans parlement, op 10 maart 2018, en dus lang na zijn vlucht uit Afghanistan, in Antwerpen leerde kennen. Inzake de brief opgesteld door S. G. van het ‘Secretariaat van de assemblee van de Wahdat Partij’ moet trouwens worden opgemerkt dat hierin nergens gewag wordt gemaakt van concrete problemen die verzoeker zou hebben gekend en dat slechts op algemene wijze gesteld wordt dat verzoeker Afghanistan is ontvlucht omdat hij er als Hazara niet veilig is en dat Hazara's nergens veilig zijn in Afghanistan. De algemene stelling in de brieven dat Hazara's nergens veilig zouden zijn in Afghanistan volstaat verder niet om bovenstaande motivering dat uit de voorhanden zijnde landeninformatie niet blijkt dat de situatie in Herat, waar verzoeker een intern vestigingsalternatief heeft, voor sjiitische Hazara's van zulke aard zou zijn dat zij aldaar louter ingevolge hun aanwezigheid zouden riskeren te worden geïsoleerd of vervolgd, in een ander daglicht te stellen.

Omtrent de opinie van professor William Maley van de *Australian National University* inzake de terugkeer van Hazara's naar Afghanistan d.d. 4 april 2018 (stuk 5), bemerkt de Raad dat ook uit de informatie die deze professor aanbrengt over de situatie voor (terugkerende) Hazara's in Afghanistan niet afgeleid kan worden dat de situatie in de stad Herat voor sjiitische Hazara's van zulke aard zou zijn dat zij aldaar loutere ingevolge hun aanwezigheid zouden riskeren te worden geïsoleerd of vervolgd. De Raad wijst erop dat in het voorgaande niet betwist wordt dat er nog sprake kan zijn van een zekere mate van discriminatie en dat er zich een aantal aanslagen voordeden en sjiitische Hazara's sporadisch worden geïsoleerd wanneer zij zich begeven naar moskeeën en publieke bijeenkomsten. Echter blijkt uit niets dat de situatie in Herat-stad dermate ernstig zou zijn dat deze op zich het risico met zich mee zou brengen dat sjiitische Hazara's in deze stad ingevolge hun loutere religieuze en etnische aanhorigheid zouden dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota wijst op een aantal risicoprofielen die blijken uit voormelde EASO *Guidance note* van juni 2018 en voormeld Nederlands Ambtsbericht van mei 2018, wijst de Raad erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoeker op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

Wat betreft nog de bijgebrachte informatie betreffende de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, en meer specifiek in Herat (stukken 1 en 2), bemerkt de Raad vooreerst dat de nieuwsberichten die verzoeker bijbrengt (stuk 2) betrekking hebben op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en geen specifieke informatie bevatten over de veiligheidssituatie in de stad Herat. De Raad herhaalt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan nog steeds regionaal erg verschillend is. De loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan volstaat dan ook niet om aan te tonen dat er actueel voor burgers in de stad Herat een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Wat betreft het bijgebrachte “*EASO COI Rapport “Afghanistan – Security situation Report”, mei 2018*” (stuk 1), bemerkt de Raad dat hierboven reeds werd opgemerkt dat de informatie in dit EASO-rapport, dat tevens bij aanvullende nota van 30 juli 2018 door verweerder werd bijgebracht, en in het EASO-rapport “*Country Guidance: Afghanistan Guidance note and common*

analysis” van juni 2018, dat eveneens bij aanvullende nota van 30 juli 2018 door verweerder werd bijgebracht en waarnaar ook verzoeker in zijn aanvullende nota verwijst, slechts een bevestiging vormt van de informatie waarop verweerder zich dienaangaande steunt in de bestreden beslissing. De Raad herhaalt dat deze EASO-rapporten bevestigen dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de stad Herat verschillend is van de rest van de provincie Herat en dat in de EASO *Guidance note* van juni 2018 de stad Herat bestempeld wordt als een stad waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie. Ook de informatie in voormeld Nederlands Ambtsbericht van mei 2018 over de provincie Herat en de stad Herat ligt volledig in dezelfde lijn als de informatie waarop verweerder zich dienaangaande steunt in de bestreden beslissing.

3.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.6. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT